

ANNA ENRICH
PAÜRA

LaBreu
Edicions

Primera edició: abril 2024

© Anna Enrich, 2024

Edita: LaBreu Edicions
labreuedicions@gmail.com
labreuedicions.com

Grafisme coberta: Nina Marin

Disseny col·lecció: Marc Romera & Ester Andorrà

ISBN: 978-84-218291-0-5

Dipòsit Legal: B-3143-2024

Impressió: DC Plus Serveis Editorials, scp

L'editor autoritza la reproducció d'aquest llibre, totalment o parcial, per qualsevol mitjà, actual o futur, sempre que sigui per a ús personal i no amb finalitats comercials.

PAÜRA

Per a la meva mare

*Amic meu, va dir l'animal,
¿perquè no m'abandones? Sol, aquí
podries trobar el teu lloc.
Però abandonar-te, va dir l'altre,
seria com deixar enrere una part de mi, i
¿com puc fer-ho
si no sé quina part ets?*

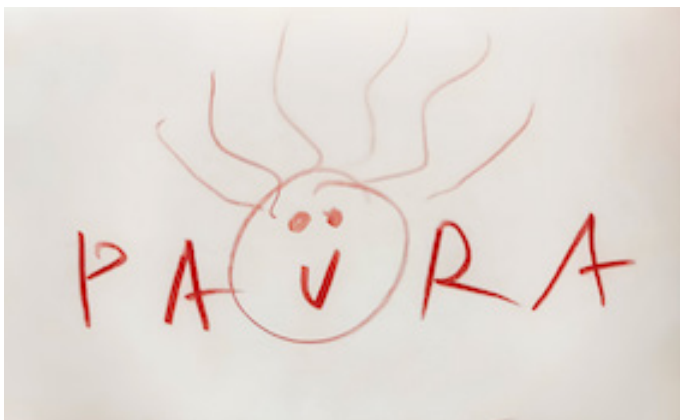
LOUISE GLÜCK

Tots aquests poemes, sobreposats voldrien
formar un retaule cosmogònic
si com negatius de fotografies, un sobre l'altre, pogués
aquest quadre
a contrallum aparèixer
una gran escena familiar on els somnis desperts i descals-
ços es passegen per casa, les mares es multipliquen en
animals i no pots perdre la por, només trobar-la.

PAÛRA

hi té un somriure al bell mig. Riu perquè de vegades la
por donant la volta, esclata allà on hi ha més amor. Païra
és una fletxa que sovint apunta a allò més estimat, la
por que senyala una direcció a prendre. Tots els poemes
voldrien fugir, o agafar-se ben fort i tornar-se un de sol:
una sola flama. Entre ells passen dies o anys
però quina és la distància entre flames? i
la velocitat del foc depèn de què crema.

AVANTSALA

Serà que passen els anys
amb vent passen
vent que fa passar les pàgines
com vol
—mentre intentava llegir allà
seia com un indi sobre una roca
el llibre anava boig
la llum corria boja a amagar-se dins la nit
clementíssima

Meus deus que feia una por
sentir
les muntanyes del nord de l'illa
on
animals no domèstics
miren des del final

La mirada salvatge
té un to
de mirall d'un secret
de nuesa i paradoxa
clement clementíssima

Oberta tant
la rialla de la més àngela

que li veia una flama d'or puríssima
a la campaneta del fons
de sa cova boca

non cupe vampe
aquesta vegada
clara aurora de pobles
somiats grecs i amants
on en barca vira l'amor
s'encalla a l'escull de meus dits
_juro que tinc aigua de sentiment
que omple camins

viure sí
viure
pega grega
ambre dels pins
als peus
abans de sortir a escena
ballar fins a ser
atzavara rossíssima
somnia ràpids

jo no soc cap déu
però tu tampoc